

כתב וצילם: ד"ר חיים מויאל
צילמו: חיים מויאל,
אהרון שמשון
ושי סנדרוביץ

בעיני רבים דרור הבית
(*Passer domesticus*) מסמל
מצד אחד חופש וסתגלנות, ומצד
שני הוא נקשר לבנליות על גבול
השיעמום, לא כל שכן בעיני
ההדיוטות - מזיק וטורדני (לא רבים
יודעים שהדרורים הם גם מועילים
בהשמידם חרקים בעונת הקינון).
דרור הבית נחשב כיום בבירור לאחת
הציפורים הנפוצות ביותר בעולם,
וגם המוכרות ביותר לאדם, בשל
שכנותו לאדם מזה אלפי שנים.
בשל קרבתו לאדם וקינונו במתקניו
ובביתו נקל היה להתחקות אחר
התנהגותו ולבצע מחקרים רבים
ושונים על הדינמיקה של הציפור
הקטנה הזאת בטבע, בארץ ובעולם
(במחקרים שבוצעו בשבי לא הושגה
הצלחה רבה בשל רגישותם של
הדרורים לשבי בכלובים). כך למשל
נצפו אצלם מקרים של קניבליזם
בעת עקה, וכן התברר כי לגודל
ה"סינר" אצל הזכר השפעה קריטית
על בחירתה של הנקבה את "הכוכב
הנולד" שלה. כושר ההסתגלות של
דרור הבית לתנאים המשתנים הוא
ללא ספק מרשים, ותמיד על כך
שכיחותו ותפוצתו הגלובלית, אף
שאינו נחשב לציפור אינטליגנטית
במיוחד ואינו עובר את מבחן
"המראה". הדרורים עלו לכותרות
בשנים האחרונות באזורים שונים
בעולם, ובכללם ישראל, כשהתברר
כי אוכלוסיותיהם ירדו דרמטית
ובצורה מדאיגה.

הדרור לחופש נולד

דרור במעוף. הדרור מעופף מצוין
במהירויות משתנות. מהירות
חבטות הכנפיים שלו מגיע ל-15
חבטות בשנייה. משקלו המועט
וכנפיו הקצרות והמעוגלות
מותאמות לתעופה מתפרצת,
מתמרנת וגם אנכית במרדפים
אחרי חרקים או כאינטראקציה בין
הפרטים. צילם: שי סנדרוביץ.

עד לאחרונה ממש לא התפתיתי להתעניין במיוחד במין נפוץ ולכאורה בנלי זה, אלא כאשר זוג דרורים החליט לקנן בתוך סדק בקיר הכניסה לביתי, התחלתי להתחקות בריכוז ועניין אחר קינונו בארבעה מחזורי קינון רצופים, מאמצע חודש מרס ועד תחילת אוגוסט. העובדה כי מין זה החל להתמעט מסיבות שונות היא גורם נוסף להתעניינותי הרבה בו. בכל אחד ממחזורי הקינון עמלו הזכר והנקבה רבות כדי להאכיל את ארבעת הגוזלים בחוקים שונים, כל אחד בתורו מדי חמש עד עשר דקות, כשהזכר טורח גם לצרוח בקולו הטרטרני כל אימת שהתקרבו אל הקן מאינה, חתול או פולש אחר. ההגעה לקן הייתה מדורגת. תחילה הם נעמדו על חוט מתוח בסמוך לקן, וכשהבחינו כי איני מיישיר מבט אליהם עם מצלמתי, נכנסו לסירוגין לתוך הקן תוך קריאות נלהבות למדי של הגוזלים פעורי המקור. מיד לאחר ההאכלה החטופה השתתקו הגוזלים. במחזור הראשון נתגלו שני גוזלים צעירים מתים על הקרקע מתחת לחור הקינון, אך מאז לא נתגלו מקרים דומים. ממצאים אלו ואחרים דרבנו אותי לעיין במחקרים שונים שבוצעו במין זה ולסקור את הספרות הענפה על אודותיו, כשתמצית מכל אלו ותובנותיי מוצגות כאן לפניכם.

במשפחת הדרורים (*Passeridae*) נמנים כ-140 מינים. הקטן בחבורה הוא הדרור הערמוני (*Passer eminibey*) ממזרח אפריקה, שגודלו 11 ס"מ בלבד, ואילו הגדול בבני משפחתו בעולם הוא דרור מקור-התוכי (*Passer gongonensis*) ממרכז אפריקה, שגודלו 18 ס"מ. בעבר השתייכו האורגים המפורסמים מאפריקה (*Weavers*), שבהם עשרות מינים, למשפחת הדרוריים, אבל לאחרונה הופרדו ממנה. קרובי משפחה לדרוריים הם הפרושים והגיבתונים. הנדיר ביותר בדרורי העולם הוא הדרור המקסיקני (*Spizella wortheni*).

1. דרוו ספרדי זכר דומה לדרור-הבית, ולמעשה קיימים בני-כלאיים פוריים בין המינים באזורי החפיפה במקומות החיות. לרוב מעדיפים אזורים לחים בצמוד לשטחים חקלאיים. הדרור הספרדי חברותי יותר מדרור הבית ומקנן במושבות צפופות על עצים ובקינים משותפים. צילם: חיים מויאל
2. דרוו-בית זכר. לזכר סינר שחור הגדל לפני עונת הרבייה ומשמש כאמצעי המסייע לנקבות לבחור את בן זוגן. צילם: שי סנדרוביץ.
3. דרוו הרים (עצים). נבדל מדרור הבית בעיקר בסוככות אוזניו השחורות. מחליף את דרוו הבית במשכנות האדם במזרח אסיה, אך מתפשט לאחרונה באזורים רבים בעולם. צילם: חיים מויאל
4. דרוו-בית זכר שר. לדרורים אין שירה מוסיקלית, כשלזכרים בעונת הקינון קריאות טרטרניות חוזרות ונשנות המתגברות בעת הופעת פולש. צילם: חיים מויאל.
5. דרווית קצרת אצבעות. לרוב מין נודד במזרח הארץ, אך גם מקננת בהרים גבוהים, ובעיקר בחרמון, נצפו פלישות ארעיות גם לאזורי המדבר. דומה לדרורים במבנה גופו ובצבעיו ולפרושים בהתנהגותו. צילם: שי סנדרוביץ

2

1

1. דרוו בית זכר צעיר על ענף. לפני עונת החיזור מקורו נצבע בשחור, צבע קדקודו עז יותר ובהדרגה משחיר גם סינרו וגדל. צילם: חיים מויאל

2. נקבת דרוו ספרדי. הנקבה דומה מאוד לנקבת דרוו-הבית, אך ניכרת בפספוס עדין בגופה התחתון. בהיות הדרורים אוכלי-זרעים יבשים בעיקר, הם נוהגים לשתות מים ולהתקלח תכופות. צילם: שי סנדרוביץ.

3. בארית הרים. מקננת ופעילה באזורי טרשים ובורות בהרים. נצפו מקרים נדירים של פוליאנדריה שבה נקבה מתרועעת עם כמה זכרים במקביל. מין זה ניכר בגב בהיר הבולט למדיי ובכתם צהוב הבולט פחות ולו קשר ברור להצלחת הקינון. צילם: יגאל סימן טוב.

3

והזיהום ההולך וגובר. לפי הול, ההידלדלות הדרסטית של הדרורים באנגליה היא תוצאה של ירידה ביכולת השרידות שלהם בחורף.

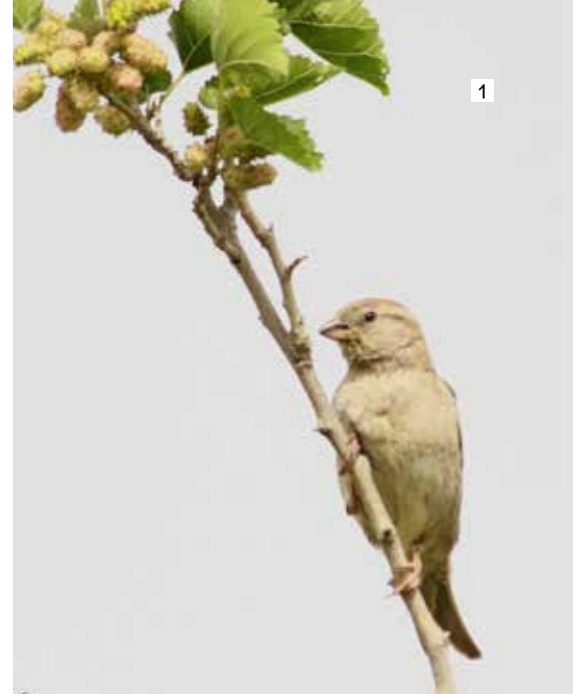
הדרור ליווה את האדם מאז שהחל להתיישב קבע וביית צמחים, ושלדים מאובנים שלו נתגלו רבות בשכבות המגורים באתרים פרהיסטוריים בארץ ובמזרח התיכון. הוא מוגדר כמין קומנסלי, המעדיף בבירור את משכנות האדם, מתקניו וסביבתו המיידית, לרבות בניינים, משקים, שטחים חקלאיים ובעיקר בפרוורי ערים וכפרים (דרור הירדן מעדיף את האזורים המדבריים הסמוכים למקורות מים, אך הדרור הספרדי מעדיף אזורים לחים בצמוד לשטחים חקלאיים). חפיפה מסוימת קיימת בין הדרור ספרדי לדרור הבית (והנקבות של שני המינים דומות עד מאוד). בכל מקרה, דרוו הבית נמנע מנופי טונדרה ומאזורים צפופי עצים.

הדרור מוגדר כמין חברותי למדיי. מחוץ לעונת הרבייה מתאסף כרגיל בחבורות גדולות של עשרות ועד מאות פרטים (כך גם הדרור הספרדי ודרור הירדן). הם קולניים במיוחד בעונת הקינון. כשנשקפת להם סכנה, בעת שחתול, מאינה או דורס כלשהו מתקרבים, הם משמיעים קולות טרטריים, ומחוץ לעונת הקינון הם עשויים להתגודד מול הפולש. אגב, הדרור הספרדי נוהג לקנן במושבות צפופות ולעתים גם בקנים משותפים המשתלשלים מעצים כדוגמת עצי השיזף. דרוו הירדן, הקטן מבין מיני הדרורים באזורנו, אשר אנדמי למזרח התיכון והחל להרחיב את גבול תפוצתו בעמק הירדן בעשורים האחרונים, מקיים מושבות קינון פחות צפופות, לרוב על עצי סלודורה ואשל בסמוך למקורות מים. דרורים אלה נוהגים להרטיב את הקנים מפאת החום היוקד שם בקיץ. כל אימת שמזדמן להם, נוהגים הדרורים לבצע דקות ארוכות של אמבטיות חול, מים ושמש, כדי לסלק את הטפילים מעורם ולצנן את גופם. כל מיני הדרורים לנים במשותף, לרבות דרווי הבית, וכמו כל לינה משותפת היא רעשנית בתחילה וכוללת מאבקים

הדרוריים הם סדנטרים ולא נודדים (למעט שני תת-מינים ודרור הירדן), כך שבמרבית חייהם הם מבלים בתחום של שניים-שלושה קמ"ר. הדרורים מאכלסים ביוטופים שונים, מהמדבר הקיצוני - כמו במקרה של דרוו המדבר (*Passer simplex*) המצוי בסהרה וברמות אירן, ועד לאזור האלפיני - כמו במקרה של השלגיות (*Montifringilla*).

בישראל קיימים 4 מינים בלבד לסוג דרוו (*Passer*) והם: דרוו-הבית, דרוו ספרדי, ודרור הירדן היציבים בבית-גידולם אצלנו וכן דרוו ההרים (עצים) המזדמן נדיר מאוד בחורף. סוגים נוספים לבני משפחה זו בישראל הם: הבארית (*Petronia*). בארית ההרים יציבה מצויה בהרים ואילו בארית צהובה-גרון נדירה מאוד בעונות הנדידה. הסוג דרווית (*Carpospiza*) כולל את הדרורית קצרת אצבעות (חרמונית) המקננת בחרמון ובאזורים ספורים נוספים באורח נדיר.

תפוצתו המקורית של דרוו הבית היא בעולם הישן, הכולל את אירואסיה וצפון אפריקה, אך הוא התפשט לכל העולם, לרבות ליבשת אוסטרליה ויבשת אמריקה, וכיום נחשב למין קוסמופוליטי (ביפן ווייטנאם נחשב למזדמן). על פי מרשל ואחרים, הצגתו בלצפון אמריקה, כמו בעיר ניו-יורק ב-1852 נועדה כדי לווסת את עש לינדן הנטפל לעלי עצי התרזה. על פי אנדרסון מקורו של דרוו הבית במזרח התיכון, ומשם התפשט לאזורים אחרים. על פי לי ואחרים, אחת התכונות העיקריות שגרמו לו להצליח ולהתפשט היא יכולת התגובה החיסונית הטובה והמהירה שלו, יחסית לשל דרוו העצים. האוכלוסייה העולמית של דרוו הבית הוערכה לפני כתריסר שנים ב-540 מיליון פרטים, ומאז לא הוערכה שוב, אך נראה שהיא הצטמצמה באזורים רבים בעשור האחרון. בארצות שונות כמו באנגליה ואצלנו הובחנה ירידה דרסטית באוכלוסיות הדרורים. יש חוקרים הטוענים שזה קשור למעבר לשיטת החקלאות המונוקולטורית, ויש הטוענים שבגלל שינויי האקלים

1

2

4

5

4. דרוז ירדן. דרוז קטן האנדמי לאזורנו ומקנן במושבות על עצי סלודורות ואשל בעמק הירדן. בשנת עומס חום רב נוהג להרטיב במים את הקינים. צילם: רועי חזן.

5. איור של דרוז-בית זכר בחיזור. הזכר נוהג להציג את סינרו תוך כדי קידות, הרטטת כנפיים וזקירת זנב. אייר: שמואל סטון.

על המיקום המועדף, ומן הסתם, עסוקים בשיחות חולין מסירת מידע על מקורות מזון וכיוצא בזה. בחורף יש הנוהגים ללון על עמודי תאורה ובמקומות פולטי חום.

שמותיו: המדעי (*L. passer*) - הדרור, ציפור שיר קטנה), האנגלי (Sparrow) ובשפות האחרות הנגזרות מהם, מכוונים לציפור מוכרת זו; הדרור ושורש השם קשור למהירות. פירוש שמו העברי המקראי מוסבר היטב בתלמוד, שנאמר: "ולמה נקרא שמה דְרוֹר? שדרה בבית כבשדה" (שבת כ"ו, 72), ועוד נאמר במקום אחר "שאינה מקבלת מרות" (דהיינו נהנית מהחופש והדרור). אכן, ציפור נפוצה זו קרובה למשכנו של האדם, אך לא ניתן לגדלה בכלוב והיא זהירה מאוד עד כדי חוצפה. מנדלי כינה מין זה בשם צִפּוֹר ("גם ציפור מצאה בית ודרור קן לה" - תהלים פ"ד, 4), ואילו את השם דְרוֹר קבע כתבה ושם כולל (למשל "דְרוֹר הָיָם" - הוא השחפית ודְרוֹר הָלָל - הוא התחמס. דְרוֹר הָבֵית הוא דווקא הטסית). שמה התלמודי אֶנְקוֹר, מלשון נקירה (חולין נ"ז, 71). אהרונ מציין שם נוסף לדרור, והוא "ציפור", על כי קול צפצופה כצפירתה. השם הערבי "דורי אלבויות" משמר את השם המקראי. באמנות הנוצרית, דרוז הבית מסמל את הפשטות והצניעות שאפיינו את ישו.

קיים דימורפיזם (דו-פרצופיות זוויתית) בולט בין הזכר והנקבה. לזכר גב חום עם פספוס שחור, כשכיפתו אפורה ואילו שולי כיפתו ועורפו ערמוניים, הסנטר, הצוואר והחזה העליון שחורים והלחי לבנה, ומקורו האפור נצבע בשחור לפני עונת החיזור, וכך גם צבעי בולטים יותר. הנקבה והצעירים בצבעי הסוואה דהויים ולא בולטים - אפור-חום בגבם וקדקדם, עם פספוסים עדינים, והחלק התחתון של גופם בצבע חום-אפור בהיר למדי. המקור עבה וקוני, מותאם לאכילת זרעים. כנפי הדרורים הן קטנות יחסית ומעוגלות, ותעופתם ישירה ודי מהירה - יכולה להגיע ל-45 קמ"ש תוך כדי 15 חבטות כנף בשנייה.

דרור הבית מוגדר כציפור שיר קטנה, גודלו הממוצע 16 ס"מ (הזכר גדול ב-15 אחוז) ומשקלו נע בין 24-39 גרם. הוא נחשב למין אוכל כול אופורטוניסטי, ובארצות רבות גם נחשב למזיק. מקורו העבה והקצר מותאם לאכילת זרעים (כמו חיטה, שעורה, שיבולת שועל, דורה ותירס), אך מזונו מורכב גם מפירות, ניצנים ושיירי האדם ואשפתות. בעונת הקינון הוא ניזון בעיקר מחרקים שונים, עשים, תולעים ופרוקי רגליים שונים, לרבות טפילים של כותנה, כרוב, חסה ועוד, ובכך הוא מועיל מאוד לאדם. יש תצפיות שהוא ניזון לעתים

3

1. דרוז-בית נקבה על עץ תות. מלבד מזרעים וחרקים הדרורים ניזונים גם מפירות העונה, לרבות תותים וזחלי טוואי המשי. צילם: חיים מויאל.

2. דרוז ספרדי זכר ונקבה. לזכר צבעים עזים, מפוספסים ומנוגדים יותר ובעלי לחי לבנה. לנקבות, כאצל דרוזי-הבית יש צבעי הסוואה כהתאמה לקינון. מופעי חיזור כוללים גם הצמדות מקור בתעופה מתמרנת באוויר, כך גם מלחמות בין הפרטים. צילם: אהרון שמשון.

3. הזדווגות של דרוזי-בית. דרוזי-הבית מונוגמיים והם חיים ביחד בדרך-כלל כמה שנים. צילם: שי סדרוביץ

4

3

1

6

5

2

דרור הבית נחשב למין מונוגמי, והוא מגיע לבגרות מינית מהר יחסית; באזורים טרופיים כמה חודשים לאחר פריחתו מהקן. במרבית המקרים מהסוג הזה, הצלחת הקינון הייתה קטנה במיוחד. נתגלה במחקר כי הצלחת הקינון גדלה עם העלייה בגיל ובניסיון. החיזור המתחיל כבר בסוף החורף, והוא מתבטא בהרטטת הכנפיים במהירות ובהרמת הזנב והראש, תוך חשיפת פתח הביב. לרוב, בעת החיזור של הזכר מגיעים זכרים אחרים לנסות את מזלם עם הנקבה, לעתים לאחר התקוטטויות נמרצות (ידועים מקרים של "אונס" נקבות על ידי זכרים, במיוחד בתקופת ההטלה עצמה, אז נקבות "נשואות" מותקפות בזמן שבני זוגן לא נמצאים בסביבה). בני הזוג נשארים שנים רבות יחדיו, אם הכול כשורה, אך נתגלה כי 15 אחוז מהגוזלים הם פרי של הזדווגויות חטופות עם זכרים נוספים. לעתים הזכרים ביגמיים, אך לרוב הם מוגבלים בשל אגרסיביות הנקבות.

רחוקות גם מצפרדעים קטנות ואפילו מלטאות, וגם נצפה גונב פריטי מזון מציפורים אחרות. הדרור מנתר בשתי רגליו על פני הקרקע בחיפושו אחר מזון.

על פי תצפיות רבות ידוע, כי הדרורים עשויים להיות אגרסיביים בתחרות על מזון ומקומות קינון, עם ציפורים אחרות כדוגמת גדרונים, נקרים, שחרורים וטסיות. הדרור עסוק לא מעט בתצפית אחר אנשים שאוכלים, בקרבת סופרמרקטים ומסעדות, והוא מסוגל לבצע משימות שונות ומורכבות כדי להגיע אל השיירים, לרבות פתיחת דלתות אוטומטיות. לעתים הוא בולע חצץ, קליפות ביצים או זרעים שסמיעים לו בעיכול. במחקרים שבוצעו בשטחים חקלאיים באזורים ממוזגים נתגלה כי תזונתו מורכבת ב-90 אחוז מזרעים, לרוב של חיטה ודומיה.

1-5. סצינות האכלת גוזלים אצל דרו- הבית. בעונת הקינון הזכרים והנקבות חורגים ממנהגם לאכול זרעים ומאכילים את הגוזלים המתחננים בחרקים עתירי חלבון הזמינים בסביבה המידית. צילם: חיים מויאל.
6. דרוור זכר הניזון מרימון לקראת ראש השנה. צילם: חיים מויאל.

3

2

1

4

6

5

על פי מולר ואחרים, סינר הזכר (הגדל משמעותית לקראת עונת הרבייה מכתם שחור מצומצם בסנטר) מתפקד כסינגל סטטוסי לדומיננטיות, והוא קשור משמעותית להתנהגות מינית. זכרים עם סינר גדול משתתפים במצגים משותפים (כמו מרדפים לעבר הנקבה הבודדה) בתכיפות רבה יותר מאשר זכרים עם סינר קטן. אותם זכרים מבצעים הזדווגויות בתכיפות רבה יותר, והאבהות על כן ודאית יותר. ייתכן שהאבולוציה באמצעות מנגנון הברירה הטבעית נוסח דרווין עודדה תכונה זו להתפתח ולהתפשט באוכלוסייה, להתקבע גנטית וזאת על אף ההכבדה בלהיות בולט לטורפים כדוגמת הנץ. על פי מחקר שביצע אנדרסון, הסינר גדל עם גודלו הפיזי של הזכר ועם הגיל. הנקבה דומיננטית יותר, אף על פי שהיא קטנה מן הזכר, ועל פי מחקר שביצע החוקר ג'ונסטון הנקבות עשויות להילחם למען השגת זכרים.

הקן המרושל הוא דמוי כיפה, כשהשכבה החיצונית משורשים וזרדים, השכבה האמצעית מעשב יבש, ופנים הקן מרופד לרוב בעלים, בנייר, בחוטים ובנוצות. מרבית עבודת הבנייה מבוצעת על ידי הזכר. הקן נבנה לרוב בסדקים וחורים בבניינים, בתים ומבנים נטושים, בסדקי רעפים, בנקיקי עצים, בתיבות קינון ואפילו במערות. בארזונה שבארצות הברית הדרור מקנן גם בחורים שבתוך קקטוסים.

1. דורר במקלחת. הדרורים נוהגים להתרחץ תכופות במים על מנת להצטנן ולערוך אמבטיות שמש וחול כדי להיפטר מטפילים. צילם: אהרון שמשון.
- 2-4. דורר-בית במקלחת רעשנית הנמשכת לעיתים דקות ספורות. צילם: אודי רן
5. דורה באמבטיה כשפלג גופה התחתון טבול במים. אך ההתרוממות לתעופה מהירה בשעת הצורך. צילם: אהרון שמשון.
6. דוררית קצרת-אצבעות (חרמונית). בשירה על עץ. צילם: אילן נסים מוריה.

מספר התטולות נע בין שתיים לשבע, בין פברואר לאוגוסט, והשגר נע בין שתיים לשמונה ביצים; לרוב מוטלות ארבע-חמש ביצים (בהרים גבוהים התטולות נמוכות, ובאזורים הטרופיים ההפך). במין המרכזי אסייתי הנווד יש כרגיל תטולה אחת בלבד. על פי החוקרים קרמפ ופרניס, התטולה מושפעת בכל מקרה מגורמים סביבתיים, מתנאים עונתיים, מגיל הנקבה ומצפיפות הקנים. הדגירה על הביצים מבוצעת על ידי הזכר והנקבה, והיא מתחילה רק לאחר שכל הביצים הוטלו, מה שמונע הבדלי גודל בין הצאצאים בשלב הראשון. הדגירה נמשכת 14-10 יום, בלילה היא מבוצעת רק על ידי הנקבה. תקופת הדגירה פוחתת עם העלייה בטמפרטורת הסביבה. נצפו ותועדו מקרים שבהם דררות

ותוכים אחרים מסלקים באלימות דרורים שהתנחלו בחורי נקרים, ויש לא מעט מקרים שבהם דרורים מנצלים קנים של עופות שונים כמו חסידות כדי לבנות את קנם בנישה מתאימה בתחתית הקן, כמו ב"דירה להשכיר".

הגוזלים בוקעים באותו זמן לערך, והם אמנם שבעים אך עירומים, עיוורים וחסרי אונים. נחקרו מקרים שבהם התרחשה קניבליזם במין זה בעת חוסר מזון מספק ומספר גוזלים רב בשגר. אגרסיביות האחים החזקים והשבעים יותר והתקיפות החוזרות ונשנות גרמו בסופו של דבר לפגיעות, הרעבה ומוות, ובכל המקרים שנצפו האכילה האם את הגוזלים המתים בנבלת הפרטים המתים. מרגלידה, בן דוב ולוטם טוענים כי מלכתחילה גוזלים עודפים בעת מחסור במזון מהווים עבור המשפחה הגרעינית רזרבות לחומרי מזון חיוניים. התאוריה האבולוציונית על הקונפליקט לכאורה בין ההורים לצאצאים בקרב דרווי הבית מניחה כי התנהגות התחנונים התכופים ותגובת ההורים הן פרי סלקציה טבעית וקו-אבולוציונית, ועל כן ההנחה הייתה כי עצמת ההתנהגות הזאת נרכשת. מחקרים שונים, כמו של דור, גרודזינקי ולוטם, הצליחו לאשש בצורה עקיפה את ההנחה הזאת בניסויים מבוקרים שבוצעו בארבעה דורות של צאצאי דרורים בשבי, תוך ביצוע סלקציה מלאכותית. עוד התברר על פי התוצאות, כילסביבה

המצויה יש השפעה גדולה יותר על התנהגות זו מאשר התורשתיות, וקיימת אינטראקציה בין שני גורמים אלו על אינטנסיביות התחנונים כתגובה על התנאים החברתיים והסביבתיים. הגוזלים פורחים מהקן כשהם בני 14-16 ימים. ההאכלה מחוץ לקן מבוצעת על ידי הזכר ונמשכת למעלה משבוע.

ובעניין שמירת טבע דרורים, אציין כי בארצות רבות (לרבות אוסטרליה וארצות הברית) דרווי הבית מוגדרים כמין פולש מזיק ביותר, ונעשים שם מאמצים כבירים להדביר אותם ולצמצם את אוכלוסיותיהם על ידי אטימת חורים וסדקים בבניינים, כיסוי יבול ועצי פרי ברשתות, וזאת בד בבד עם הרס קנים, לכידתם ברשתות ובאמצעות דבקים מיוחדים, וגם, רחמנא לצלן, על ידי הרעלתם וירי מכוון אליהם ברובי אוויר. לכידתם קשה בשל ערנותם ויכולתם ללמוד מהר כיצד להימנע ממלכודות שונות. במטרה לעורר את המודעות להתמעטות המדאיגה של הדרורים באזורים רבים בעולם הוכרז מאז 2010 בכל העולם על "יום הדרור העולמי". באזורים מסוימים, כמו באנגליה ואצלנו, נעשים סקרים האומדים את מספריהם ונבנות עבורם תיבות קינון. □

ד"ר חיים מויאל מרצה לזואולוגיה במכללת לוינסקי

דרור-בית זכר בשירה טריטוריאלי. צילם: חיים מויאל.

